

DE ELDERWYN-SERIE

Deel I: *De Verborgen Erfgename*

Deel II: *Wat Niet Vergeten Is*

Deel III: *Wanneer de Stilte Spreekt*

ELDERWYN

BOEK II

Wat niet vergeten is

Liora Elden

COLOFON - Wat niet vergeten is

(Elderwyn, Boek II)

Auteur: Liora Elden

Titel: Wat niet vergeten is

Serie: Elderwyn

Eerste editie: 2026

Paperback uitgegeven via KDP publishing

ISBN: 9789465317243

E-book uitgegeven via Kobo Writing Life

Omslagillustratie en ontwerp: © Liora Elden

Ontworpen met behulp van digitale kunst en beeldbewerkingstechnieken

Redactie en zetwerk: Liora Elden

Binnenwerk en opmaak: Liora Elden

Druk en distributie: Amazon

© Liora Elden, 2026

Alle rechten voorbehouden

Liora Elden is een pseudoniem van Mirjam Stam.

Geen enkel deel van deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Disclaimer

Dit is een werk van fictie. Alle namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn voortgekomen uit de verbeelding van de auteur of fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of overleden, of met werkelijke gebeurtenissen of locaties berust op toeval.

Soms is wat verdween niet echt verloren.

Inhoud

© Proloog.....	9
1 De geur van rook en regen	11
2 Waar de stad ademt	15
3 Het zegel van Elderwyn.....	18
4 Waar vuur wakker ligt.....	20
5 Terug naar Elderwyn.....	23
6 Een naam in de zaal.....	27
7 Het trillen van kristal.....	36
8 De avond in de Westvleugel.....	49
9 De presentatie	52
10 Aan zee.....	57
11 Inkt en stilte.....	63
12 Wanneer de cirkel ademt.....	75
13 Niet alles wat voorbij is, is afgelopen.....	90
14 De as waarop haar wereld draaide	95
15 Richting.....	99
16 Tempus nostrum	105
17 Waar het begon	108
18 Onder dezelfde sterren	119
19 Kaneel en mist	127
20 <i>My Lord</i>	134

21 De mogelijkheid van alles	137
22 De stilte tussen sterren	144
23 Rome.....	149
24 Daar waar iemand wacht.....	157
25 Waar de zaal verdwijnt.....	161
Epiloog.....	173

Proloog

Twaalf jaar is verstreken sinds hun stemmen voor het laatst
weerklonken tussen de muren van Elderwyn.
Maar de stenen herinneren zich hen.

Er zijn plekken waar tijd niet rechtlijnig stroomt,
maar cirkelt, als water dat weigert te verdwijnen in de aarde.
Elderwyn is zo'n plek.

Daar, tussen steen en stilte,
blijft wat eenmaal werd uitgesproken bestaan.
Als een trilling in het hout,
een adem in de lucht die niemand ziet bewegen.

Het kasteel hoorde ooit twee stemmen
die elkaars naam uitspraken alsof het een belofte was.

Nu, vele seizoenen later, beweegt de lucht opnieuw.
De zee herinnert zich hun silhouetten.

En ergens, voorbij de grenzen van wat ooit onuitgesproken
bleef,
ontwaakt iets dat niet vergeten is.
Iets dat nog altijd weet waar het thuishoort.

Want sommige verbindingen zijn niet gemaakt van tijd of

plaats,
maar van wat tussen twee stiltes blijft bestaan.

1

De geur van rook en regen

De club heette de Aurelian, al wist niemand nog precies waarom.

Het was een plaats waar oude namen nog betekenis droegen. Waar macht werd uitgespeeld met glimlachen en stiltes, en waar magie, als die al bestond, meer in invloed zat dan in spreuken.

Tiberius Vale zat in een hoek van de salon, half verstopt in de schaduw van een zuil. Hij droeg zwart, altijd zwart, en altijd de handschoenen. Dun leer dat glansde in het schijnsel van kaarslicht. Ze leken een deel van hem, onlosmakelijk verbonden met wie hij was.

Aan zijn tafel zat Ewan Thorne, zijn oudste vriend. Ze kenden elkaar van lang geleden. Uit hun jaren op St. Arcadius. Een kostschool hoog in de Zwitserse bergen. Een school voor jongens met namen die zwaarder wogen dan hun toekomst, uit families met verwachtingen die geen mens kon vervullen. Daar werd magie onderwezen in meer dan alleen spreuken. Macht was een taal, en vriendschap zelden oprecht.

Ewan en Tiberius waren altijd elkaars tegenpolen geweest. Ewan was lichtvoetig, scherp, altijd op zoek naar het volgende spel; Tiberius stil, beheerst, met een afstand die tegelijk aantrok en afstootte, en misschien was dat precies wat hen had verbonden.

‘Je weet dat ze allemaal naar je kijken,’ zei Ewan, met een

geamuseerde blik. ‘Zelfs zij daar, de erfgename van Eastmere. Hoe heet ze ook alweer?’

‘Doet er niet toe,’ antwoordde Tiberius zonder op te kijken.

Ewan grijnsde. ‘Niets doet ertoe, als het aan jou ligt. Maar je vergeet een ding. Ze vinden je interessant. En dat wordt groter juist omdat je het ontkent.’

Tiberius draaide zijn glas tussen zijn duim en wijsvinger. ‘Ze vinden me interessant,’ zei hij rustig, ‘omdat ik een naam draag die mensen iets oplevert.’

Ewan lachte kort. ‘Je bent afgeleid, Vale.’

‘Ik ben nooit afgeleid,’ antwoordde Tiberius.

‘En toch kijk je alsof je niet helemaal hier bent.’

Een vrouwenstem klonk achter hen.

‘Of misschien verveelt u zich gewoon, My Lord.’

Ze was jong, te jong misschien, met haar als honing en ogen die te gretig lachten. Achter haar stonden twee anderen, in hun ogen eenzelfde blik.

Ewan stond half op en maakte een klein, hoffelijk gebaar. ‘Dames,’ zei hij, ‘u hebt hem doorzien. Hij heeft dringend behoefte aan afleiding.’

Tiberius glimlachte, traag en vermoeid, en stond op. Zoals van hem werd verwacht. Er werd gelachen; er streek een hand langs zijn schouder.

Hij zei niets. Hij glimlachte slechts en liet het gebeuren.

Toen hij naar de deur liep volgden ze hem. Drie schaduwen, drie beloftes die niets zouden veranderen. Ewan keek hen na met een glimlach waarin vriendschap en spijt elkaar vonden.

Buiten regende het. Tiberius trok zijn handschoenen steviger over zijn handen. En ergens, diep onder het rumoer van de stad, trilde een herinnering. Als de echo van een stem die ooit zijn naam had uitgesproken alsof het iets heiligs was.

De vrouwen, hun namen was hij alweer vergeten, lagen verstrengeld in zijn bed toen het eerste bleke ochtendlicht langs de gordijnen het appartement binnenkwam.

Tiberius zat half aangekleed bij het raam, met een glas whisky in zijn hand. Buiten ontwaakte de stad. Beneden hem klonk het geluid van wielen over natte straatstenen, het geroep van een straatverkoper in de verte. Londen ademde weer.

Hij keek naar zijn hand, naar de ring die hij nog altijd droeg. De ring die ooit betekenis had gehad, die hem ooit aan Eleanora had gebonden. Hij draaide hem langzaam tussen zijn vingers, zichzelf nog één laatste kans gevend om hem te houden, en liet toen los.

Hij had ooit gedacht dat herinneringen konden oplossen als je ze maar lang genoeg zou verdoven. Met vrouwen, met drank. Maar sommige dingen bleken niet te verdwijnen. Ze bleven sluimeren, wachten onder de oppervlakte, tot iets in je blik ze per ongeluk wakker maakte.

Het leer van zijn handschoenen ritselde tegen het glas toen hij het draaide. Hij had ze aangehouden. Hij trok ze nooit uit. Niet meer.

Achter hem bewoog één van de vrouwen slaperig. ‘Kom je nog terug?’ fluisterde ze. Een ander mompelde iets, lachte zacht.

Hij draaide zich niet om. ‘Slaap,’ zei hij. Zijn stem klonk vreemd, verradend dat hij niet helemaal aanwezig was.

Buiten kraaide een meeuw boven de Theems. Zijn blik bleef hangen bij het water, bij het weerkaatsende licht, en in die vervormde spiegel dacht hij iets te zien. Wit steen, getemd

land, marmer en mist. *Whitestone*.

Een naam. Een last.

En even, heel even, zag hij haar daar, niet de vrouwen in zijn bed, maar *haar*. Alba.

Zoals ze ooit naar hem had gekeken. Zonder titel, zonder angst, met haar stille helderheid die alles in hem ontmaskerde. Soms dacht hij dat zij de enige was geweest die de stilte in hem had herkend, de stilte waarin alles wat ooit echt was nog steeds bestond.

De herinnering vervaagde als adem op glas, maar de echo bleef. Hij dronk het laatste restje whisky, zette het glas op de vensterbank. Onder hem werd Londen luider, levender. En hij, *Lord Vale* sinds zijn vader stierf, bleef zitten waar hij was.

Waar de stad ademt

Alba Prince zat aan haar schrijftafel met een penseel in haar hand en noteerde in ragfijne letters de structuur van een vergeten bezwering.

De ochtendzoon gleed over stapels boeken en geopende rollen perkament, over glazen flessen waarin de resten van oude spreuken zweefden als sterrenstof.

Rome ademde luid, maar in haar appartement heerste de kalme orde van iemand die stilte als bescherming draagt.

Ze legde haar penseel neer en draaide haar polsen los. Haar vingers tintelden. Ze wist dat ze te veel magie had gebruikt en te weinig geslapen.

Naast haar lag een brief uit Parijs die ze nog niet had opengemaakt. Ze wist wat het was. Een uitnodiging voor een symposium. En ze wist al dat ze niet zou gaan.

Niemand had haar daar ooit gezien, en dat was precies hoe ze het wilde. De naam Prince werkte nog altijd als een schild. Weinig mensen wisten wie ze werkelijk was.

Op de vensterbank zat een kat, grijs en lui, die haar met halfgesloten ogen gadesloeg.

‘Ik weet het,’ zei ze. ‘Het wordt warmer vandaag.’

De kat geeuwde, rekte zich uit en sprong naar beneden.

Alba stond op en liep naar het raam.

Ze keek uit op een mozaïek van daken, torens en lucht. Ze sloot haar ogen en ademde de stad in.

Een moment bleef ze staan, luisterend naar het verre geluid van een kerkklok die vertelde dat het negen uur was, glimlachend om haar eigen alertheid.

Altijd voorbereid. Altijd op haar hoede. Nog steeds.

Ze waste haar handen, draaide haar haar in een losse knot en schoof de smalle armband om die ooit van haar moeder was geweest.

De kleine, matte steen in het midden glansde. Hij was niet magisch, maar droeg herinneringen die ze graag dichtbij zich droeg.

De lucht trilde al boven de kinderkopjes toen ze de straat op ging. Ze liep met vaste tred, haar linnen rok bewegend als een rustige golf om haar benen. De geur van koffie, amandelen en sinaasappelbloesem dreef over het plein.

Ze begroette de eigenaar van het café op de hoek, Signor Bellini, een man met zilverkleurig haar die elke klant als familie behandelde.

‘Buongiorno, professoressa,’ zei hij, met een warme nadruk op de titel die ze zelf zelden gebruikte.

‘Buongiorno, Signor Bellini.’

Hij zette haar koffie al voor haar klaar, zonder te vragen wat ze wilde.

Zwart, zonder suiker.

‘En een cornetto, zoals altijd?’

‘Zoals altijd,’ glimlachte ze.

Ze ging zitten aan haar vaste tafel bij het raam.

Het marmer voelde koel onder haar handen.

Ze las. Altijd las ze.

Vandaag een manuscript over oude spreuken uit Umbrië. De helft leek twijfelachtig te zijn en de andere helft gevaarlijk.

Af en toe groette iemand haar. Collega’s die haar herkenden

uit de bibliotheek, een student, een lokale boekhandelaar.
Altijd vriendelijk, nooit dichtbij.

‘Je werkt te veel,’ zei Marcello, een jonge onderzoeker met nerveuze handen die altijd zwart waren van inkt.

‘Ik werk precies genoeg,’ antwoordde ze, zonder op te kijken.

Iedereen kende haar als beleefd en bedachtzaam, onberispelijk. De vrouw die de vergeten spreuken van Italië catalogiseerde, die nooit haar stem verhief, nooit te laat kwam, en altijd leek te weten wat anderen dachten nog voordat ze het uitspraken.

Wat niemand wist, was hoeveel stilte daaronder lag. Hoe zorgvuldig ze haar dagen bouwde, uur na uur, als bescherming tegen wat anders zou binnendringen.

Toen ze opstond om te vertrekken, groette Signor Bellini haar met een lichte buiging.

‘Tot morgen, professoressa.’

‘Tot morgen,’ zei ze, zoals elke dag.

De zon stond al hoog toen ze de straat overstak, langs de fontein en de verweerde beelden.

De grote deuren van de Biblioteca Arcanum wachtten op haar. Binnen vulde de lucht zich met stof, perkament en een bijna heilige rust. Hier voelde ze zich thuis, tussen woorden die ouder waren dan schuld, ouder dan verlangen.

Ze groette haar collega's, wisselde beleefde zinnen, en verdween in de labyrinten van het archief.

Voor vandaag,

dacht ze,

was de wereld precies groot genoeg.

3

Het zegel van Elderwyn

Tiberius zat aan zijn bureau met een stapel brieven voor zich, elk met hetzelfde herkenbare handschrift van secretarissen en beheerders.

Hij las ze niet meer. Ze schreven allemaal hetzelfde.

Tot hij een envelop zag die er niet tussen hoorde.

Dik perkament, verzegeld met diepblauwe lak.

Het wapen van Elderwyn.

Hij pakte de envelop op zonder hem te openen.

De geur van het zegel, hars en iets kruidigs, bracht een schok van herinnering. De kliffen. De torens. De stem van Ambrose Wycliffe, die zelfs in stilte autoriteit droeg.

Hij brak het zegel.

Aan Lord Tiberius Vale,

Mijnheer,

Ik schrijf u niet namens de Raad, noch uit beleefdheid.

Ik schrijf u persoonlijk.

Professor Garrick Fenlow heeft na vele jaren van trouwe dienst zijn vertrek aangekondigd.

De stoel voor Arcane Verdediging komt derhalve vrij.

Ik ben mij ervan bewust dat uw pad zich sinds uw afstuderen ver van Elderwyn heeft bewogen.

Toch geloof ik dat de school u meer te bieden heeft dan enkel